

[Ivor Poulsen.]

sagde ved første behandling i sidste samling gælder dog stadig: de uafhængige lægger meget stor vægt på, at sammenlægning i videst mulig udstrækning sker på frivillig basis og sådan, som de kommuner, det drejer sig om, ønsker det. Men for at forebygge senere eventuelle misforståelser vil jeg også gerne sige, at frivillighedens princip, her som på alle andre områder, naturligvis ikke skal kunne misbruges af store økonomisk stærke kommuner til at lade små og økonomisk svage kommuner, der ønsker at komme med ind i et større fællesskab, i stikken, så vi får små, om jeg så må sige, underudviklede områder. Det er klart, at så vidt må friheden ikke strække sig.

Efter at jeg i sommerferien har haft stunder til gennemlæsning af kommunallovskommissionens omfattende betænkning, vil jeg gerne udtale min kompliment til kommissionen for et godt og grundigt arbejde. Der findes i den en mængde meget værdifulde oplysninger og analyser, og ved den successive offentliggørelse af de forskellige analyser og amtsanalyser har kommissionen, allerede inden arbejdets afslutning, medvirket til gennemførelse af en lang række frivillige kommunesammenlægninger, og det må kommissionen efter min mening have lov til at betragte som en anerkendelse af godt udført arbejde.

Selv om det måske nok er noget post festum, og selv om jeg ved, at ministeren er af den modsatte opfattelse, vil jeg alligevel gerne sige, at vi stadig mener — andre har også været inde på det — at man er begyndt at løse opgaverne fra den forkerte ende, hvis man virkelig ønsker at styrke det kommunale selvstyre og ønsker en decentralisering. Det er jo dog også en opfattelse, der gives udtryk for i kommissionsbetænkningen, hvori det bl. a. siges, at kommissionen for så vidt er principielt enig i det rigtige i,

„at en endelig stillingtagen til retningslinjerne for en kommunalreform i virkeligheden burde forudsætte et kendskab

til den fremtidige opgave- og byrdefordeling mellem staten og kommunerne og til det fremtidige skattesystem, særlig for de nye amtskommuner.“

Kommissionen har imidlertid anset det for praktisk ugerligt at løse samtlige opgaver på én gang; men så kunne man jo have begyndt med at løse den opgave, som kommissionen her siger det ville være nyttigt at have løst, før man gik i gang med videre opgaver om kommuneinddeling og strukturændring.

Efter vor opfattelse ville det i hvert fald have været mere hensigtsmæssigt, om man havde søgt at løse spørgsmålet om opgavefordelingen, før man gik i gang med strukturproblemet, så man vidste, hvilke opgaver man ønskede løst kommunalt, hvor vidt man agtede at gå med hensyn til at styrke det kommunale selvstyre og med decentralisering.

Man kan vel heller ikke udelukke, at en sådan forudgående opgavefordeling, opgaveanalyse, ville have virket fremmende på den frivillige kommunesammenlægning. Jeg synes, det her er ligesom man bygger et hus og bagefter bestemmer, hvad man vil bruge det til, og det er da den omvendte verden. Man må bestemme, om man vil bygge et mejeri eller bygge et hospital og ikke bare bygge et hus og så bagefter spekulere på, hvad man skal putte ind i det.

Hr. Ove Hansen omtalte sidste folketingsår ved første behandling af de tilsvarende lovforslag — og var også inde på det i dag — byrdefordelingsproblemet og skattegrundlagets ændring kommunerne imellem og kommunerne og staten imellem. Det må vel også være et spørgsmål, der har forbindelse med den opgavefordeling, som vi efterlyser. Ved den lejlighed svarede ministeren hr. Ove Hansen, at det var et meget væsentligt spørgsmål, som måtte søges løst samtidig med vedtagelsen af disse to lovforslag. Derfor vil jeg gerne spørge ministeren, hvilke tanker man har gjort sig om, hvordan en sådan samtidig